

Vast in de sneeuw

(Januari 2010)

Het is drie uur op een zondagochtend. Rusteloos lig ik te woelen. De slaap kan ik niet vatten en de slaap mij ook niet. Een sneeuw aan gedachten dwarrelt door m'n hoofd. Kan ik langswaaiende denkbepelden vasthouden tot de volgende ochtend, of is het dan als natte sneeuw, weer verdwenen? Het antwoord laat ik onbeantwoord door met een nachtgeew het licht aan te knippen. Gedachten vloeien uit de pen op een half volgeschreven papiertje op het nachtkastje. Papier, het is een prachtige gedachtenvanger. Het is tijd om de oogst aan verzamelde hersenspinsels om te zetten in een leesbaar geheel. De trap loop ik af, waarbij ik een loopjasje passeer met daarin een aantekenblokje.

Vast in de sneeuw. Tevergeefs wachten bij de weggesneeuwde bushalte zonder bus. In deze oervloed aan sneeuw grijp ik terug naar de oervoet. Sneeuwcharme in een onbevleete maagdelijke wereld is m'n beloning. Een unieke, exotische ervaring om kippenvel van te krijgen. Twee uur later ben ik een uur te laat op het werk. Op RTV-Noord hoor ik de persvoorlichtster van de Hanzehogeschool vertellen dat sneeuwtrotserende studenten worden opgevangen met een warme kop chocolademelk. Na een uurtje geduldig en dorstig wachten, besluit ik zelf maar naar de bruinmelkmachine te lopen. Zo rond half twee blijkt dat m'n chef iedereen per mail een uur eerder al sneeuwvrij heeft gegeven. Zo eindigt een balansdag van de winkel, geheel in balans. Aangekomen in het witte Middelstum zie ik rondom me heen blije gezichten. Jongeren proppen sneeuw in elkaars kraag. Een sneeuwbal spat uiteen op een verkeersbord. Sneeuwpoppen lijken uit de lucht te vallen. Een sleurende moeder met kind en slee, het stemt een ieder tevree. De eerste sneeuwschoppen komen van zolder. Snijschoefverkoper Boelema heeft er op één dag al dertig verkocht en loopt binnen vandaag. Een auto rijdt kalmpjes over de geluidsdempende witte ondergrond. Mensen komen zo maar ongedwongen op straat met elkaar aan de praat. Zelfs het grootste huisdier, de heilige koe deelt mee in de extra zorgzaamheid. Zij wil subtiel en zachtjes gekrabbt worden, het liefst over de voorruit en de spiegeltjes. Haar wieltes staan vast in de sneeuw, met het wegscheppen herkrijgt zij haar rollende vrijheid. Leunend op een schop wordt er gepraat en vooral veel gelachen. Tijdens sneeuwval wordt er meer sfeer dan sneeuw geschept. Mensen smelten als plaksneeuw aan elkaar. Je zou er haast romantisch van worden, maar bij mij is die eigenschap niet al te subtiel ontwikkeld. Zelf ben ik zo romantisch als een deur en in staat in prachtige kijkers te kijken en daarbij iets te murmelen over het witten van deuren, maar eenmaal achter die deur ben ik in de sneeuw van mijn gedachten al aan het weghollen. In een zee van liefde zal ik niet snel verdrinken, pootjebaden is genoeg. Klinkt dit als koudwaterbindvrees, Klugkist? Misschien... Sneeuw als ideaal sociaal bindmiddel, een prachtige theorie....

**VAST IN DE SNEEUW
BLOEMEN IN VAZEN
VRIEZEN VAST
OP BRILLENGLAZEN**

**KILKOUD, BIBBERIG EN RILLERIG
GEEN WITTE SNEEUWROMANTIEK
VERIJZELDE REUMATIEK**

**EEN SNEEUWVROUW ONTPOPT
GEEN SMELTENDE
BUIKVLINDERS TE ZIEN
MORGEN MISSCHIEN?**

**SNEEUWMAN
ONZEKER EN VAST
VAST IN DE SNEEUW**

het
broertje
van *Loesje*

Vast in de sneeuw is lastig in een samenleving die vraagt om beweging. Na een paar weekenddagen begint de sneeuwcharme te ontdooien door het strooien van zout in de wonden van het asfaltvel. Wit wordt viesbruin gepekeld. Er moet gewerkt worden en dan ligt zo'n wit laken alleen maar in de weg, zo is de

heersende gedachte. We weten dat Groen Werkt! Bruin daarentegen niet (en bruinkool al helemaal niet). Groen werkt dus, maar Wit doet daar niet veel voor onder. Winters wit biedt kansen: geef raddraaiende jongelui (bv. in Culemborg) naast een schop onder de kont, een schop in de hand. Niet alleen kan zo het eigen straatje, maar veel belangrijker, ook die van een ander worden schoon geveegd. De enige structurele remedie tegen niet-tolereerbaar gedrag is mensen nuttig te laten zijn. In een verkiezingsprogramma staat letterlijk: *“Werk geeft niet alleen inkomen, het geeft ook zelfvertrouwen, het emancipeert en geeft een positie in de samenleving”*. Soms staat dat werk helaas maar al te vaak op de tocht. Dat het inkomen dan wegvalt is uiteraard triest, maar het verlies aan zelfvertrouwen werkt destructief op de eigenwaarde en gaat veel verder dan het bezit van een lege portemonnee.

Vast in de sneeuw. Aan de rand van Middelstum staat een koekjesfabriek. Het is een prachtig familiebedrijf uit 1946. De laatste jaren is de conditie helaas achteruit gehold doordat avontuurlijke, maar oneffen paden zijn ingelopen. Hoge innoveerkosten voor een nieuw koekje dat strijdt om schaarse schapruimte. Het geeft een overbelasting, een blessure die de conditie verder ondergraaft. De financiële polsstok is nu korter geworden dan de hoge lat van de verplichtingen. Het bedrijf minder afhankelijk te maken van een paar producten, is een erg wrang koekje van eigen deeg gebleken. Voor de ruim 100 hardwerkende medewerkers bovendien een hard gelach. De directie kan ondanks het vele ploeteren, deze gierende sneeuwstorm niet op eigen kracht doorstaan. De dagelijkse leiding is overgedragen aan een oud-directeur van chocolademaker Droste. Nu kan hij er misschien geen chocola van maken, maar koekjes, dat zou wel heerlijk zijn.

Iedereen uit Middelstum kent wel dorpsgenoten die aan de Pompsterweg werkzaam zijn. Het enige wat wij als consumenten, concreet kunnen doen is bewust kiezen voor producten van deze kostelijke industriële bakker, ook al is dit slechts als een stukje deeg op de gloeiende (bak)plaat. Het is dan wel noodzakelijk dat in de supermarkten duidelijk aangegeven wordt, welke koek ‘van aigen haim’ komt. Snij die Indische cake iets minder Hollands af. Ga eens onverschrokken schrokken, om daarmee te proberen straatgenoten aan het werk te houden. Weg met die zuinige mentaliteit van één koekje bij de thee. Pak er gewoon eens twee!

Zelf geniet ik al jaren van eierkoeken, tegenwoordig ook in de volkorenvariant. Heerlijk licht verteerbaar, dus ideaal tijdens het sporten. Met een kop koffie op de nuchtere maag, vertrek ik richting het zuiden. Nog voor Groningen is in twee uur looptijd de gehele zak eierkoeken met smaak achter de kiezen. Over een maand mag ik verjaren. De traditie wil dat er dan getrakteerd wordt op taart. Misschien moet ik dit jaar maar eens teruggrijpen naar m’n jeugd, die ieder jaar meer geschiedenis wordt. Men neme een plak cake of eierkoek. Met vers geklopte slagroom, hagelslag, nootgruis en vruchten kan je naar eigen smaak zelf je eigen taartje versieren.